

Csalás, nem ámitás

Tizenöt év után engedett a csábításnak, és most romokban hever az élete. Szakértőink megmutatják, hogyan tovább.

A szerkesztőségünkbe érkező levelekből az derül ki, hogy Önöknek időnként elkel a segítség párkapcsolatukban, házasságukban. És ezek bizony sokszor nem apró-cseprő vitákról, veszekedésekről szólnak. Réka levele például egy igen elkeseredett pillanatban született.

A hangja lett a vesztem...

„Rékának hívnak, harminchat éves vagyok. Tizenöt éve ismerem a férjemet, és tíz éve házasodtunk össze. Van két alsó tagozatos kislányunk. Egy bevásárlóközpontban, egy könyvesboltban dolgozom. Nagyon szeretem a munkámat, de egyben ez lett a vesztem is. Négy hónappal ezelőtt meglehetősen rosszkedvűen pakoltam a könyvek között, amikor egy fantasztikus bariton megszólalt a hátam mögött, hogy segítek egy művészeti albumot megkeresni. Amikor megfordultam, meglepődtem, hiszen egy mackós férfire számítottam, ám egy inas, magas ember állt előttem. Együtt megkerestük a könyvet, és beszélgetésbe elegyedtünk. Kiderült, hogy az édesanyjának szánja az albumot, ő pedig művészettörténész, és az egyik múzeumban dolgozik. Valahogy már akkor éreztem, viszontlátom, és úgy tűnt, neki sem akaródzik elindulni. Aztán másnap is betért az üzletbe, harmadnap pedig megvárt zárás után, és bár kezdetben tele voltam görcsrel és aggodalommal, mégis néhány hét múlva viszonyt kezdtünk. Ő egyedül lakott, nála találkozhattunk, így az ebédszünetem azzal telt, hogy rohantam hozzá, csak hogy néhány percet vele lehessenek. Persze, a vég engem is elért; a férjemet egyik munkatársa meglátott minket, és elmondta Marcinak. Aznap este kitört a botrány; a férjemet mindenfélenek elhordott, és azt mondta, vagy kiadom az útját a szeretőmnek, vagy fel is út, le is út...”

Sz.Mikus Edit szexológus:

Nagyon mindennapi esetről van szó. Nincs olyan házasság (a legjobbnak hitt sem!), amely ne válna előbb vagy utóbb egyhangúvá vagy unalmassá. Bármilyen tökéletes a partner, lehetnek túl megszokottak a mozdulatai, egyformák a bókjai... Ha vannak egyáltalán... Ugyanis a legtöbb esetben a nők azért válnak elcsábíthatóvá, mert kívülről, idegentől kapják meg azokat a bókokat, amelyeket otthon már nem. Mert a férfiak úgy gondolják, nem kell megharcolniuk azért, ami már megvan. De megvan valójában?

A legtöbb esetben a megszedült, megingó hölgyeknek eszük ágában sincs lecserélni férjüket a szeretőre, csak „lángolni és bizseregni” szeretnének egy kicsit, mert ellaposodónak érezték már az érzelmeiket és vágyaikat. Ha a levélíró hölgy egy kicsit óvatosabb és okosabb lett volna, akkor nem bukott volna le, és a felkorbácsolt vágyat hazavitte volna a hitvesi ágyba... Mert miért olyan megbotránkoztató, ha egy nő is megingog? A férfiak zöme is ezt teszi. (Persze ez ettől még nem tisztességes, de essen egyenlő megítélés alá a férfiak félrelépéseivel.)

És a bűgő hang... Azt gondoljuk, hogy a mély, bűgő férfihanghoz mindig nagyon macsós, férfias hím tartozik. Ezért a hang eleve vonzó, az ilyen férfiaknak szinte cselekedniük sem kell, hogy csábítsanak. Elég megszólalniuk, pedig a hír sokszor túlzottan is előtte jár a valóságnak. De fontos tényező a hang, az illat a párválasztásban. Legalábbis nekünk, nőknek. (Én már csak tudom! Nekem is ilyen hangú párom van!)